

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 11 marca 2026 r.

Pozycja 27

POSTANOWIENIE

z dnia 17 września 2025 r.

Sygn. akt Ts 20/25

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bogdan Świączkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.W. o zbadanie zgodności:

„art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych [Dz. U. z 2023 r. poz. 123] stosowany per analogiam”, z art. 2 w związku z art. 31 ust. 2 w związku z art. 64 ust. 3 oraz art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 stycznia 2025 r. (data wniesienia) adwokat M.W. (dalej: skarżąca), działająca we własnym imieniu, wystąpiła z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia, sformułowanym na tle następującej sprawy.

Wyrokiem z 12 lipca 2019 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w W. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej wynagrodzenie tytułem pomocy prawnej pełnionej z urzędu kształtując wysokość tej pomocy w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18).

Trybunał Konstytucyjny 27 lutego 2024 r. wydał wyrok w sprawie o sygnaturze SK 90/22 (OTK ZU A/2024, poz. 30), którym uznał przepisy powyższego rozporządzenia za niezgodne z Konstytucją. Skarżąca wystąpiła zatem o uzupełnienie rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w wyroku Sądu Okręgowego w W. z 12 lipca 2019 r. przez przyznanie od Skarbu Państwa dodatkowego wynagrodzenia.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z 2 września 2024 r. (sygn. akt [...]) skarżącej odmówiono uzupełnienia rozstrzygnięcia o kosztach obrony z urzędu poprzez przyznanie dodatkowego wynagrodzenia. Skarżąca złożyła na to postanowienie zażalenie. Postanowieniem Sądu Okręgowego w W. VI Wydział Karny Odwoławczy z 23 września 2024 r. (sygn. akt [...]) utrzymano w mocy zaskarżone orzeczenie, uzasadniając, że wniosku nie

można uwzględnić, gdyż został złożony po upływie trzech lat od daty wydania pierwotnego rozstrzygnięcia w sprawie, a zatem po dacie przedawnienia roszczenia, które nastąpiło 13 lipca 2023 r.

Postanowienie Sądu Okręgowego w W. z 23 września 2024 r. (sygn. akt [...]), wskazane przez skarżącą jako ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie, zostało jej doręczone 2 października 2024 r.

Skarżąca wniosła o uznanie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123) za niezgodny z art. 190 ust. 4 Konstytucji w ten sposób, że ogranicza możliwość uzupełnienia wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu do orzeczeń wydanych w okresie 3 lat poprzedzających wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 lutego 2024 r., sygn. SK 90/22. Zdaniem skarżącej, w ten sposób zaskarżony przepis narusza również art. 2 Konstytucji, a także art. 64 ust. 3 Konstytucji, wprowadzając ograniczenie naruszające istotne prawo własności. Skarżąca przytoczyła, jako wzorzec kontroli, art. 31 ust. 2 Konstytucji, argumentując, że zaskarżony przepis wprowadza zróżnicowanie sytuacji prawnej nieuzasadnione przepisami prawa.

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 28 stycznia 2025 r. (doręczonym skarżącej 17 lutego 2025 r.) skarżącą wezwano do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) złożenie jednego odpisu skargi konstytucyjnej; 2) doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć (wraz z uzasadnieniami) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej, (wraz z czterema kopiami), w szczególności postanowień: a) Sądu Okręgowego w W. z 2 września 2024 r. (sygn. akt [...]), b) Sądu Okręgowego w W. z 23 września 2024 r. (sygn. akt [...]); 3) udokumentowanie daty doręczenia skarżącej ostatecznego orzeczenia wraz z czterema kopiami; 4) poinformowanie, czy od wskazanego w skardze konstytucyjnej ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia (wraz z czterema kopiami).

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie 24 lutego 2025 r. (data wniesienia) skarżąca skierowała do Trybunału pismo, które nie zostało podpisane.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jeżeli skarga nie spełnia wymogów określonych w ustawie i usunięcie jej braków nie jest możliwe, gdy braki te nie zostały usunięte w terminie albo gdy skarga jest oczywiście bezzasadna.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdził niedopuszczalność nadania dalszego biegu niniejszej skardze konstytucyjnej z uwagi na przekroczenie terminu jej wniesienia, określonego w u.o.t.p.TK. Postanowienie Sądu Okręgowego w W. z 23 września 2024 r. (sygn. akt [...]), wskazane przez skarżącą jako ostateczne rozstrzygnięcie w jej sprawie, zostało jej doręczone 2 października 2024 r., a więc termin wniesienia skargi konstytucyjnej rozpoczął bieg od tej daty. Zgodnie z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Skarżąca wniosła skargę 3 stycznia 2025 r., a zatem z przekroczeniem terminu określonego w u.o.t.p.TK.

Okoliczność ta – w myśl art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK – stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3. Wniesienie skargi konstytucyjnej uwarunkowane jest spełnieniem przez skarżącego przesłanek określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 u.o.t.p.TK, których niedochowanie uniemożliwia nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Należy także zauważyć, że zarówno skarga konstytucyjna, jak i każde pismo składane w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, muszą spełniać wymagania dotyczące pisma procesowego (art. 53 u.o.t.p.TK w związku z art. 126 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego [Dz. U. z 2024 r. poz. 1568]). Oznacza to, że powinno zawierać m.in. podpis pełnomocnika lub skarżącego, gdy spełnia on wymogi określone w art. 44 ust. 1 *in fine* u.o.t.p.TK. W doktrynie prawa cywilnego nie budzi wątpliwości, że dyrektywy językowe i funkcja nadana podpisowi wymagają, aby wskazywał on autora i dane, które go indywidualizują. Funkcję indywidualizującą pełni głównie nazwisko – podpis zatem powinien zawierać imię i nazwisko lub co najmniej nazwisko podpisującego, w sposób niekoniecznie czytelny, z możliwością opuszczenia kilku liter, lecz charakterystyczny dla osoby podpisanej (postanowienie z 1 lipca 2008 r., sygn. Ts 270/07, OTK ZU 1/B/2009, poz. 39). Niepodpisane pismo nie powoduje skutków prawnych związanych z jego wniesieniem. Okoliczność ta stanowi – w myśl art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK – kolejną samodzielną podstawę odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 i 2 w związku z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na niniejsze postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.